

tíðindablaðið

söslalurlin

Postsmoga 76.
3800 Argir.
telefon 11820

Útgevari: p/f söslalurlin

Fyrirtaksstjóri og blaðstjóri: Tórfinn Smith (ábyrgd)

Bláðólk: Hogni Djurhuus, Dagný Joensen, Jóhann Mortensen og Jan Müller

Lýsingar: Árni Joensen

Uppseting: p/f söslalurlin. Prent: p/f pressan 1981

Hann vaskaði hendur sínar væl

oddagrein

TINGIÐ ER komið saman aftur. Tað er tó helst nakað nógv sagt, tí á fyrsta fundinum á hesum sinni — mikudagin — var bert eitt mál á skránni, og tingið fór síðani heim aftur. Sagt verður, at næsti tingfundur verður mánadagin, har nakrir fyrspurningar skulu svarast, og uppskot frá andstöðuni koma til viðgerðar. Frá klandurstýrinum er einki komið og kemst helst einki. Tingformaðurin hevur tó boðað frá, at hósdagin verður sjónleikur fyri opnum tjaldi/ mikrofón, tí tá kemur sjálf lógmans-røðan á ólavsøku til viðgerðar.

ÍMEDAN hevur lögmaður nú úr at gera við at tváa sínar hendur. Á ovasta bredda í Dimmalætting hósdagin sigur hann frá einum sáttmála um farmaskip, sum fór í vaski orsaka av brævinum mikla frá samgongupartnarinum Óla Breckmann. Brævið fardi við sær, sigur lögmaður, at ongur avgerðir kundu takast í landsstýrinum. Lögmaður sigur, at hetta bert er eitt dømi um, hvussu tápuligt fólkaflokkurin ber seg at.

AT FÓLKAFLOKKURIN ber seg tápuliga at er alment kent. Men tað er ikki minni kent, hvørjar

söslalurlin heldur:

Ein fundarsamtýkt um einki

»Tó má ásannast, at samgonguarbeiði enn ikki hevur megnað at røkka teirri fíggarligu málseting, sum samgongan setti sær...

Fundurin tekur undir við kravi frá floksins umboðum at brævið — sum ein tingmaður Fólkafloksins hevur sent lögtings- og landsstýris-manninum, verður tikið aftur.

Soleiðis er sagt í tí fundarsamtýkt, sum vit bóru fram her í blaðnum frá landsfundi Sjálvstýris floksins í Runavík seinasta sunnudag.

Og sum rosinuna í

pylsuendanum sigur Sjálvstýrisflokkurin, at teir gera enda á samgonguni, um Óli ikki pladast fellur Hilmari til knýggja. Og tað gjørir hann sjálvsagt — Óli kann alt.

Nú er at siga, at Sjálvstýrisflokkurin sjálvsagt av royndum veit, at ein »kreppa« í landsstýris-samgonguni bert er nakað, sum brúkt verður sum »avleiðingsman-övrar«, tí fólkid skal jú halda at álvari er í. Sannleikin er tó, at tað er upp-gávulandi, sum riður samgonguni og landsstýrinum sum maran.

Tað var ein einkisig-

tápuligar umberingar Pauli Ellefsen kann koma við fyrri at fjala útyvir sítt egna dugnaloyti og tvørrandi vilja.

RÆTT HEVUR lögmaður í, at Óli Breckmann blokeraði landsstýrið í eina viku. Men hvussu við øllum hinum 99 vikunum hetta landsstýrið hevur sitið? Er tað ikki júst lögmanni sjálvum m.a. við sínari miklu fráveru at takka, sum hevur blokerað mál fyrri mál. Kundi landsstýrið ikki fyrri langari tíð síðani jatta viðkomandi farma-skipafelag fígga, tá hetta mál nú knappliga hevur so ovurhonds stóran áhuga hjá lögmanni?

VAR TAÐ ikki betur, um lögmaður hugsaði eitt sindur meira um øll síni »hjartamál« enn at nøkta sína útferðartrond? Annaðhvørt hinaferðina hann royndi seg sum heimspolitiskan friðareingil í Moskva ella dusaði sær við matar-trogið á Marienlyst? — Har feroyska delegatióin lutfalsliga var sjev ferðir størri enn nøkur onnur.

VIT ERU vis í, at úrslitið her ikki bleiv so nógv øðrvísi, um teir vóru lögmann fyrirtutt. Hvat søgu-menn einaferð í framtíðini fara at skriva um Paula Ellefsen er óvist, men í hvussu er vera teir samdir um, at hann vaskaði hendur sínar ógvuliga væl.

Borgarligu skatta nú pensiónsgrunnar

Danska javnaðarstjórnin legði frá sær fyrst í september, tí hon fekk ikki undirtøku fyrri politikki sínum, fyrri teimum neyðugu sparitøkum, stjórnin metti neyðugt verða at fremja.

Úrslitið er borgarliga stjórnin. Og hevur henda stjórn í veruleikanum longu samtykt hóp av lóg-aruppskotum, sum koma at fremja munandi spar-ingar og skerjingar í ver-andi veitingum.

Danski javnaðarflokkurin hevur sum stóðu sína greidliga sagt, at neyðugt er sjálvsagt at tatta í, men at flokkurin er ikki fyrri at skerja lónarlagið og sosi-alu veitingarnar í so stóran mun, sum borgar-ligu flokkarnir gera, tí tað kemur at geva alt ov stórt ókt arbeiðsloysi, sum hin-vegin aftur fer at tyngja donsku fíggarorkuna við ringum avleiðingum fyrri fíggarstöðu statsins, sum fylgja.

Men neyðugt er at spara. Millum tey uppskot frá farna stjórnin visti á sum neyðug, vóru upp-skotini um skattning av pengastovnum, sum eru skattafriir.

Hesi uppskot snúgva seg um at skatta pens-jónsgrunnar, sum fyrri stórsta partin eru fíggaðir av almennum lónum. Men hetta kundi á ongan hátt góðtakast av borgarligu flokkunum. Tað vóru ikki tey ringu orð, sum javnaðarstjórnin mátti hoyra fyrri hetta.

Men taverandi stjórn visti aftur og aftur hvussu neyðugt var eisini at skatta hesar grunnar. Tað raddi um at minka gjalds-hælið á fíggarlógini, har-við bogarligu stjórni-na við uttanlandaskuldina. Og í hesum royndum var skattning av pensjóns-

grunnunum ein aðaltátt-ur. Tað eru jú hesir grunn-ar sum vinna ta høgu rent-una av statsobligasjón-unum — og skatta vit ikki pensjónsgrunnarnar megu vit selja fleiri obligasjónir, tær eru rentudýrar — men skatta vit grunnarnar minka vit um obligasjóns-útskrivingina og harvið um rentuútreiðslur stats-ins. Men tað var sum at tala fyrri deyvum oyrum.

Men so kom stjórnar-skiftið. Og nú fekk pipan annað ljóð.

Eitt av týðningarmestu boðum nýggja forsætis-ráðharrans tá Fólkatingið varð sett, vóru boðini um at stjórnin fór at leggja fram uppskot, sum legði skatt á pensjónskass-

arnar.

Hvør hevði trú hesum!

Og hetta komið kom flestum óvart. Ikki minst peningastovnunum, sum nú mettu seg vera púra leysar av øllum skatta-vandum. Tí tað var jú óhoyrt frammanundan og varð sagt at vera ein skarnsgerð, at skatta grunnarnar — m.a. sam-bært sama forsætisráð-harra, men tá var hann ikki forsætisráðharri.

Men, segði Schluter. Hetta er neyðugt, tí landið kann ikki gjalda sína skuld annars.

Nú var tað ikki Anker Jørgensen, sum var forsætisráðharri. Hevði tað verið, so vóru orðini øðrvísi og náðsleys. Og hvat verður sagt um henda spurning, t.d. frá flokkinum Vinstra. Flokkur-in sum Sambandið ofta er eitt ekkó av, t.d. í spurninginum um rentu-skattningina. Nú tað, sam-bært bogarligu stjórni-na og tess flokkar, einki skeivt er í tí at penga-stovnamir eisini skatta.

politisk viðmerk-ing

Og grundgevingarnar. Hvørjar eru nú tær.

Nú, tað er tí, sigur fram-søgumaðurin hjá Vinstra í skattamálum, Anders Fog Rasmussen: »Den seneste tids debat om beskatning af pensionskasser og livsforsikringsselskaber er et skoleeksempel på faren ved fondssocialisme. At pensionskasser og livsforsikringsselskaber har opsamlet enorme formuer og over en dominerende indflydelse på kapitalmarkedet. Denne magtstilling misbruges nu i kampen mod regeringens forslag om en midlertidig formueafgift på institutionerne.

Nú er tað knappliga vorðið socialisman í pengastovnunum, sum skal »bekæmpes« — í fjór vóru tað teir neyðars pensjónistar, sum javnaðarmenn vildu trároyta.

Tað er eitt ár síðan menn næstan foru til hendurs um henda politiska spurning um skattning av pengastov-num. Tá javnaðarmenn sögdu tað vera neyðugt at fáa skil á hesum spurning-inum í royndunum at bota um statsfinansirnar. Men tá bar einki til.

Men nú teir borgarligu sjálvir sita við ábyrgdini. Nú eru uppskotini hjá javnaðarmanninum avgjört neyðug, ja sjálvsögð. Bert við øðrum motiveringum.

Jú, skjótt er Harranum um.

— Eisini í politikki.

J. Lindenskov

Óli B. — kostnaðarmikli kland-ursmiðdepulin

Hvar er andstöðan — hvar eru okkara menn?

So var borgfríður aftur eina løtu, so leingi tað varar. Vónandi kemur lög-ting og landsstýri í gongd at arbeiða og fáa loyst okkurt av teimum ótalligu málum, teir hava lagt undir seg. Aðrenn næsta perfiða ravnakróks klandrið byrjar aftur, tað hevur higartil verið stutt ímillum. Hvarja ferð hevur klandrið kostað okkum milliónir, tí tíðin, sum átti at verið nýtt til at greiða tey nógvu mál, eitt parlament eyðsæð hevur, er farin til slikt klandur, vit bert kenna

millum børn.

Ofta hevur tað bein-leiðis og óbeinleiðis verið Óli Breckmann, sum hevur verið tann kostnaðarmikli »klandursmið-depin«.

Seinasta trongd hansara at gera seg upp, var tað tiltikna brævið.

Neyvan mundi Óli vantað, at úrslitið varð, sum tað varð. Hann mundi helst roknað við, at hinir fóru at bakka, sum teir plagu, tí at slita sam-gonguna vil ongin sam-gongulimur, hartil ræðast teir Javnaðarflokkinn ov

illa! Sum henda »sam-gongan« hevur tiggjað sær, vildi hon verðið søpað úr lögtinginum við eitt nýval.

Tað, Óli ikki roknaði við var, at hóast alt bragd í onkrum samgongulimi.

Hilmar Kass var hesa ferð tann stinni, og setti hann Óla nevan fyrri næs-arnar: Antan tekur tú brævið aftur, ella er skilnaðurin visur! Tá Óli sá, at hesa ferð var álvara í, mátti hann lúta. Sum ein flongdur hundur at hann skarnið í seg. Jánkasliga

Framhald á síðu 18